

Sexagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Sexagésimasöndagen

Guds levande ord – Fyrhanda sädesåkers söndag

Jes. 55:6-11; 2 Kor. 11:19-31; Luk. 8:4-15; Ps. 44:2-9

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Profeten Jesaja talar till oss om vattnets kretslopp; hur det faller till jorden, dunstar och på nytt stiger upp till himmelen men att det där emellan gör nytta genom att marken bevattnas och blir fruktbar för att ge säd till att så och bröd till att äta. Han förmedlar till oss profetian om Jesus Kristus som skall sändas till oss. Det är Guds Ord som blir människa och som åter skall stiga upp till Himmelriket och sitta på Faderns högra sida. Men där emellan skall Han fullfölja Gud Faderns verk genom att besegra döden.

Och Jesus kom till världen. Han tog på sig alla våra skulder; korsfästes, dog och uppstod från dödsriket. Han öppnade vägen för människan att, i efterföljd, kunna nå Gudsriket och det eviga livet.

Kretsloppet fortsätter. Såningsmannen fortsätter sitt verk att sprida den säd som skall mätta, som skall rädda och föra människorna till Lammets bröllopsmåltid. Säden som blir det bröd; som i altarets mysterium blir Kristi sanna kropp; Guds Ord med vilket vi blir ett och som blir ett med oss, ger oss liv.

Säden, säger Jesus i Evangeliet, är Guds ord som sprids och som landar i oss. Han säger att för somliga kommer satan – han som sår split och leder människorna bort från Gudomliggörelse – och tar bort ordet ur deras hjärtan så att de inte kan tro. Jesus säger att andra, som hör ordet och tar emot det med glädje, har så grunda rötter att när de ställs inför frestelser håller de inte ut, utan faller. Så finns de, säger Jesus, som har hört ordet, och tror på det, men som inte lever ordet utan låter den egna viljan kväva dem med rikedom och njutning. Men, säger Herren, de som tar emot ordet och låter det slå rot och som lever och är uthålliga; de skall bära frukt och fullbordas. De skall gå den samma väg som Kristus Jesus öppnade; som den heliga Gudsmodern, jungfrun Maria, gick före oss, också i Himmelriket.

Evangelietexten idag avslutas med ordet *uthålliga*. Och uthållighet är något som människan lider brist på. Inte minst idag då det mesta förväntas gå den egna viljans väg och helst ögonblickligen och utan ansträngning. Och det är bristen på uthållighet; tålmod och tålighet, som får den Kristne på fall. Det är den bristen som får den människa som befinner sig på stenig grund eller bland tistlar att vika sig då trycket från omvärlden blir högt.

Sexagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

När de krafter som vill hålla människan borta från Sanningens väg trycker på är det många gånger lätt att snava; att gena; att skära kurvorna och till och med förneka sin tro på Treenig Gud och på Kristus som sin personliga frälsare. Men Jesus säger själv att ”Var och en som känns vid mig inför människorna, honom skall jag kännas vid inför min fader i himlen. Men den som förnekar mig inför människorna, honom skall jag förneka inför min fader i himlen.”¹

Det är i sanning en kamp att odla hjärtats ödmjukhet och samtidigt stå emot omvärldens tryck med allt det för med sig. Men vi blev aldrig lovade att det skulle vara enkelt. Tvärt om, säger Jesus själv: ”Tro inte att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd. Ty jag har kommit för att ställa en man mot hans far, en dotter mot hennes mor, en sonhustru mot hennes svärmor, och mannens husfolk skall bli hans fiender.”²

Nej, det är ingen bekväm väg att gå, då Herren kräver att ”den som älskar far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig. Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig. Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det.”³

Och så har vi världens klokskap som trycker på. Omgivningens alla välmenande och upplysta som menar att inte kan du väl ställa upp på det; att sätta Jesus före din egen familj? Jo, kräver stor uthållighet; mycket tålamod och tålighet, att stå emot. Men den världens klokskap är baserad på föreställningen om ägande; att det är du som äger relationen till medmänniskan, precis som du äger saker och ting. Och då du har en föreställning om ägande i relationen till människor leder det ofelbart till att relationen fördärvas. Att älska Gud mer än någon annan bygger på att också andra människor är Guds skapelser och att du, därför, visar dem mer kärlek än om du skulle äga dem – eller de äga dig.

Ack, denna världsliga klokskap; Herre bevara oss från den. Den leder till dårskap och den helige aposteln Paulus skriver, som vi hörde, till församlingen att ”Ni står gärna ut med dårar, ni som är så kloka. Ni finner er i att man gör er till slavar, att man utnyttjar och utsuger er, att man uppträder utmanande och slår er i ansiktet.”⁴

Det är i sanning en kamp att stå emot tistlar som vill snärja och krafter som vill släcka det frö av hopp som sås i våra hjärtan. Men hur gör jag då för att stå emot? Hur värjer jag mig för omvärlden då den visar sina mest hatiska sidor? Hur skapar jag en god mylla för Guds levande ord att växa i?

Svaret och råden är, av nödvändighet, individuella. Några generella punkter kan dock ställas upp och det är att odla sitt böneliv och ödmjukheten, skaffa insikter och att inte vara rädd.

¹ Matt 10:32-33

² Matt 10:34-36

³ Matt 10:37-39

⁴ 2 Kor 11:19-20

Sexagésimasöndagen

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Bönen: Den helige aposteln Paulus skriver: ”be oavbrutet och tacka Gud under alla livets förhållanden. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus.”⁵

Insikter. Förstå, och omfamna, att Guds tankar inte är dina tankar; att Guds vägar inte är dina vägar.⁶ Förstå, och omfamna, att det inte är av egen kraft du lyckas, men väl i samverkan med Guds vilja. För, som vi sjöng i liturgins Intróitus:

*”Genom dig skall vi slå ner våra fiender,
genom ditt namn trampa ner våra motståndare.
Jag lutar inte på min båge, mitt svärd kan inte frälsa mig.
Nej, du har frälst oss från våra ovänner,
dem som hatar oss låter du komma på skam.”*⁷

Fienderna är av såväl inre som yttre slag. Men börja kampen i dig själv, innan du ger dig ut på slagfältet bland vargarna. Det är så fröet får tid att slå rot.

Var inte rädd: Det är visserligen sant, att vi som lärjungar sänds ut som får bland vargar. Det är sant att en bror kommer att lämnas ut till sin bror för att dödas; att ett barn skall döda sina föräldrar. Det är sant att vi skall bli hatade för Jesu namns skull. Men den som är uthållig skall bli räddad.⁸

”Var alltså inte rädda för dem [säger Jesus]. Var inte rädda för dem som kan döda kroppen men inte kan döda själen. Frukta i stället honom som kan förgöra både själ och kropp i helvetet.”⁹

Ödmjukheten: Ja, den stora fastan är förestående och är ett – om inte det främsta – tillfälle att träna såväl ödmjukhet som uthållighet.

Detta låter sig inte göras på egen hand. Det är en omöjlighet att vara Kristen på egen hand, utanför Kyrkan. Dels för att farorna är för många och starka, dels för att den nödvändiga kunskapen ges i Kyrkan; Kristi Kyrka. Men också för att det Krisna livet, per definition, betyder gemenskap. Det Kristna livet är gemenskap: i Kyrkan och med Guds levande Ord. Det är här, i kretsen av alla heliga, som jordmånen är god. Det är här säden slår rot, spirar och får näring. Här är Ordet och ingen vispop.

⁵ 1 Thess 5:17-18

⁶ Jes 55:8

⁷ Ps. 44:6-8

⁸ Matt 10:16-25

⁹ Matt 10:26-28